

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.395/2012/28.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. év november hó 5. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A rablás büntette miatt I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 14.B.11/2011/77. számú ítéletét I. r. és II. r. vádlottakkal szemben megváltoztatja.

A vádlottak terhére rótt bűncselekmény jogszabályi hivatkozását a 2012. évi C. törvény 365. § (1) bekezdés a) és (3) bekezdés a), b) és c) pontjaként jelöli meg.

A vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést börtönben rendeli végrehajtani.

Megállapítja, hogy II. r. vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontja a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap.

Az ítélet bevezető részéből mellőzi a 2012. év január hó 10-i és a 2012. év február hó 28-i hatánapokra való utalást.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

A II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 30.000,- (harmincezer) forint bűnügyi költséget II. r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Székesfehérvári Törvényszék 14.B.11/2011/77. számú, 2012. szeptember 12. napján kihirdetett ítéletével I. r. vádlott és II. r. vádlott bűnösségét a Btk. (1978. évi IV törvény) 321. § (1), (4) bekezdés a) pontja szerinti társtettesként elkövetett rablás

büntetésében állapította meg. Ezért I. r. vádlottat - mint különös visszaesőt - 8 év 6 hónap fegyházra és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte; kizárta a feltételes szabadság kedvezményéből. II. r. vádlottat 6 év fegyházra és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Mindkét vádlott esetében beszámította az előzetes letartóztatásban eltöltött időt a kiszabott fegyházba, rendelkezett a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész II. r. vádlottal szemben a büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést. I. r. vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítése végett fellebbezett, II. r. vádlott és védője három nap gondolkodási időt tartott fenn, majd a védő joghatályos fellebbezést nyújtott be a védenca útmutatása szerint, a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.146/2011/12. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal téves jogi minősítés miatt is fenntartotta. Az átiratban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévedett a bűncselekmény jogi minősítésekor, mert elkerülte a figyelmét, hogy a benzinkút sérelmére elkövetett rabláson kívül a vádlottak az éttermi részből eltulajdonították az elkülönült üzemeltetésben működő, és eltérő sértett tulajdonában álló készpénzt is. A fiók felfeszítésére és az így megszerzett 60-70 ezer forintra tekintettel a vádlottak további a Btk. 316. § (4) bekezdés b) pontja szerinti lopás büntettét is megvalósították, amelyet az elsőfokú bíróság nem rótt a vádlottak terhére. Erre figyelemmel - az elsőfokú ítélet megváltoztatásával - a bűnösségi kör kiterjesztésére és halmazati büntetés kiszabására tett indítványt azzal, hogy az I. r. vádlott esetében - a beállt súlyosítási tilalom miatt - e tényt csak állapítsa meg az ítélőtábla, míg a II. r. vádlott esetében a büntetés súlyosítása végett bejelentett fellebbezés keretei között értékelve a kiszabott büntetés tartamát emelje fel. A védelmi perorvoslatokat nem tartotta alaposnak, elutasításukat indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén nem képviseltette magát.

A másodfokú nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője fenntartotta a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezését, egyben az ügyészi indítvány elutasítását kérte. Kifejtette, hogy a vádlott feltáró beismerő vallomása, megbánó magatartása a bűncselekmény elkövetésekor tanúsított tényleges szerepe (nem ő alkalmazta az erőszakot és nem ő volt az értelmi szerző), és az elkövetés óta eltelt idő alatt bekövetkezett pozitív személyiségi változása (tanult a történetekből, beilleszkedett a büntetés-végrehajtás körülményei közé) mellett eltúlzott a kiszabott büntetés mértéke.

A II. r. vádlott védője is fenntartotta az enyhítés végett bejelentett fellebbezést. Részletesen kifejtette, hogy miért nem valósult meg a másodfokú ügyész által indítványozott további vagyon elleni bűncselekmény, ezért e körben is az indítvány elutasítását kérte. Az enyhítésre tett indítványát a védenca fiatal felnőtt korára, az elbíráláskor már ténylegesen értékelhető időmúlásra és a beismerésére alapította. A

büntetés mértékének a csökkentése mellett a végrehajtási fokozat enyhítését is indítványozta.

I. r. vádlott az utolsó szó jogán a megbánását hangsúlyozta, elmondta, hogy rossz társaságba keveredett, akik utóbb cserbenhagyták. A büntetése enyhítését és a végrehajtás jelenlegi körülményei alapján börtön fokozat alkalmazását kérte.

II. r. vádlott nem kívánt részt venni a nyilvános ülésen, de írásbeli beadványában a büntetése enyhítését kérte.

A fellebbezések közül a védelmi volt alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú perorvoslatok alapján eljárva az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes körben felülbírált.

Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok szinte teljes körű betartása mellett lefolytatott bizonyítási eljárásban az ügy ténybeli és jogi elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, az ítéletben felsorolta és értékelési körébe vonta.

A bizonyítási eljárást a tanács elnöke személyében történt változást követően megismételte, azonban ennek során nem hallgatta meg 2. tanút és a vallomását sem tette a tárgyalás anyagává, ellenben az ítélet indokolásában erre hivatkozott. Az ítéltábla mellőzte a tanúvallomásra való utalást az ítéletből, egyben megállapította, hogy ezzel nem eredményezett megalapozatlanságot, mivel az elsőfokú bíróság a tárgyalás anyagává tette és értékelte a feljelentés tartalmát, amelyből aggálytalanul megállapíthatóak az ítélet tényállásában és indokolásában felhasznált tények, így különösen a rablással érintett elkövetési érték.

A törvényszék a felderített bizonyítékokat felsorolta, körültekintően megvizsgálta, egyenként és összhatásában is értékelte és a kapcsolatos indokolási kötelezettségét is megfelelően, alaposan és elemzően teljesítette.

Az elsőfokú ítélet tényállását I. r. vádlott beismerő vallomására, II. r. vádlott nyomozati vallomására és a támogató személyi és tárgyi bizonyítás anyagára alapította.

Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok törvényes értékelésével megállapított tényállása megalapozott, hibátlan és hiánymentes, azt az ellentétes tartalmú fellebbezések sem támadták. A törvényszék a másodfokú eljárásban is irányadó tényállásból helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére, és törvényes az általuk elkövetett bűncselekmény jogi minősítése is rablás büntettként, a később kifejtendő és az alkalmazandó anyagi jogi szabályok miatti változtatás figyelembe vételével.

A másodfokú bíróság nem osztotta az ügyész érveit a halmazatban megállapítható további vagyon elleni bűncselekményt illetően.

Az kétségtelen, hogy a vádlottak a rablással egyidejűleg a közös helységben üzemeltetett étterem eltérő tulajdonosi körének is kárt okoztak, amikor az elsőfokú ítéletben helyesen rögzítettek szerint onnan is eltulajdonítottak készpénzt.

A bírói gyakorlat egységes és változatlan abban a kérdésben, hogy annyi rendbeli rablás állapítható meg, ahány személlyel szemben erőszak alkalmazására sor került, és ezt a törvényszék meg is indokolta, álláspontja erősítésére közzétett bírósági határozatot is felhívott.

Abban sem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor - egyébként egyezően az ügyészi váddal - a tényállásban pontosan feltüntetett további eltulajdonítást külön nem minősítette, és nem róta a vádlottak terhére.

A rablástól térben és időben nem különült el a további elvétel. A benzinkút pénztára, az üzlet és az étterem egyetlen, a fényképeken látható, el nem választott helyiségben volt, és ott a támadás idején kizárólag 2. tanú tartózkodott, akit a rablási fenyegetés érintett. A vádlottak által végrehajtott elvétel egységes volt előbb a benzinkút kasszáját, majd az éttermi pénzkazettát végül a cigarettát és feltöltő kártyát (utóbbiak tulajdonjoga ugyancsak a benzinkúthoz köthető) érintette. A rablási céllal érkező négy személy az egyedül ott tartózkodó személyt fenyegetve egyetlen nagyon rövid, elsőprő támadással a helyiség értékeit egységesen szerezte meg. Ennek megfelelően az adott esetben nem vehetőek figyelembe az eltérő tulajdoni viszonyok akkor sem, ha más esetekben a lopások minősítése során a sértettek személye minősítést befolyásoló szempont. Az ellenkező értelmezés oda vezetne, hogy az egy személlyel szemben alkalmazott erőszak során a tőle elvett, de más személyek tulajdonában álló egységesen megszerzett értékek is további több rendbeli vagyon elleni bűncselekményt is megvalósítanak. Így például egy bankrablás során egységesen megszerzett, de még tulajdonosonként elkülönítetten kezelt készpénz további lopási cselekményként kerülhetne megállapításra. Az adott tényállás mellett nem látott az ítélőtábla alapot további lopási cselekmény felrovására, és e körben osztotta a II. r. vádlott védőjének jogi álláspontját, valamint az 1992. évi 563. számú BH-ra hivatkozását.

Az elsőfokú bíróság a Btk. 2. §-a alapján az elkövetéskor hatályos szabályok szerint bírálta el az ügyet.

A másodfokú elbírálás idejére hatályba lépett a 2012. évi C. törvény (új Btk.), amelynek 2. § (2) bekezdése értelmében, ha a bűncselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új büntető törvényt kell alkalmazni.

A Btk. 2.§ második fordulatra figyelemmel a régi és az új törvény teljes összevetésével kell megállapítani, hogy összehatásában melyik eredményez enyhébb elbírálást. Ekkor terheltként vagy az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályos jogszabályt kell egységesen alkalmazni, a büntető anyagi jogi rendelkezések kombinatív alkalmazására nem kerülhet sor.

A kifejtettek miatt az ítélőtáblának azt kellett eldönteni, hogy a vádlottak által elkövetett bűncselekmény megítélésakor az elbíráláskor vagy az elkövetéskor hatályos anyagi jogi szabályokat alkalmazza-e, mivel a vádlottak elkövetése az új törvény hatályba lépése előtti időre esik.

A vádlottak terhére rótt rablási bűncselekmény esetében a törvényi büntetési tételkeret megváltozott és annak részben a tartalma is módosult.

Amíg az elkövetés idején az irányadó büntetési tétel 5-15 évig terjedő szabadságvesztés volt - amelynek felső tétele a különös visszaeső I. r. vádlottal szemben a felével emelkedett - addig jelenleg a fegyveresen, felfegyverkezve és csoportosan elkövetett (irányadó) rablás büntetési tétele csökkent, mivel a felső határt 10 évre mérsékelte a törvényalkotó.

Ez olyan jelentős változás, amely az irányadó középértékes büntetés kiszabás ellenére is kedvezőbbé teszi az elbíráláskori szabályokat. Továbbmenően a II. r. vádlott feltételes szabadságra bocsátható és az erre vonatkozó szabályok is kedvezőbb megítélésűek.

Összhatásban aggálytalan, hogy mindkét vádlott cselekményének az elbírálásában az új, hatályos anyagi jogi szabályokat kell alkalmazni. A törvény megfogalmazása a korábban külön felminősítést nyelő fegyveres elkövetés jelenleg azonos rangú a felfegyverkezve és csoportos elkövetéssel, ezért nem eredményezi a bűncselekmény súlyosabb minősítését, az csak a súlyosító tényezők között értékelhető, mint annak többszörös minősültsége.

Az ítélőtábla erre figyelemmel állapította meg a rendelkező részben a vádlottak terhére rótt bűncselekmény eltérő jogi minősítését.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító tényezőket alapvetően helyesen feltárta és kellő súllyal értékelte. Az új tételkeretek között is helyes a kiszabott büntetés mértéke és jó az ítélet belső büntetési aránya is. Az I. r. vádlott különös visszaeső, a II. r. vádlott fiatal felnőtt, de mindketten büntetőeljárás hatálya alatt követték el az újabb bűncselekményt. Az I. r. vádlott jogerős végrehajtandó büntetés letöltésének megkezdése előtt, és 15 nappal egy további bűncselekmény elkövetése után, míg a büntetlen II. r. vádlottat már rablási cselekményért javító intézeti nevelésre ítélték, és az elbocsátás utáni rövid idővel elkövetett vagyon elleni bűncselekményekért is elítélték, végül pedig rablás miatt nem jogerős elítélés hatálya alatt is áll.

Helyesen vette számba a törvényszék a társtettségét, a csoportos elkövetést, a megszervezettséget, az elszaporodottságot és a továbbmenően értékelési körbe sorolt büntetés kiszabási tényezőket. A másodfokú eljárásban mindezt csak az új minősítéshez kapcsolódó többszörös minősültséggel, mint súlyosító tényezővel kell kiegészíteni, és az időmúlás objektív büntetés-csökkentő hatása a másodfokú eljárás idején már értékelhető.

A kiszabott fő-és mellékbüntetések tetтарыыосак, törvényесек, alkalмасак а бұнтетеси célok megfelelő biztosítására, enyhítésükre nem volt törvényes ok, de а II. r. vádlottal szemben а súlyosítás sem vált szükségessé.

Ellenben az új Btk. 35. § (2) bekezdése értelmében а бұнтетес kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel а törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozat is megállapítható.

Az ítélőtábla а tényállás alapjául is szolgáló feltáró, beismerő vallomást tett, а бűнселекмэныт őszintén bánó, а végrehajtás körülményei közé beilleszkedő I. r. vádlott és fiatal felnőtt kora miatt II. r. vádlott esetében egyaránt lehetőséget látott arra, hogy а minősített rablásra irányadó fegyház fokozat helyett, бөртөн fokozatban rendelje végrehajtani а kiszabott бұнтетéseket, ezért erről rendelkezett.

II. r. vádlott esetében az új törvény kötelező rendelkezése miatt rögzítette а feltételes szabadságára vonatkozó, а Btk. 386. § (2) bekezdés а) pontja szerinti rendelkezést, valamint а Btk. 92. § (1) bekezdése alapján beszámította az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban eltöltött időt.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesек.

Az elsőfokú ítélet bevezető részéből mellőzni kellett а megismételt tárgyalási határnapokra való utalást, mivel annak feltüntetése szükségtelen.

A Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét а Be. 372. §(1) bekezdése szerint megváltoztatta.

Az ítélet ellen а fellebbezés lehetőségét а Be. 386. § kizárja.

Budapest, 2013. év november hó 5. napján

. Réde i Géza s.k.. Mató Ágnes s.k.. Vincze Piroska s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 14.B.11/2011/77. számú ítélete а Fővárosi Ítélőtábla 1.Bf.395/2012/28. számú ítélete folytán 2013. november hó 5. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. év november hó 5. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: